Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 129 van 16 september 2026
in de zaak X / IX

In zake: **X**
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS**
Rue Raymond Museu 19
5002 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 11 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 augustus 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2, oud, van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 juni 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 februari 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 291 965 van 13 juli 2023.

Verzoekster dient in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind op 9 november 2023 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 juni 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart. Deze beslissing wordt ingetrokken op 24 juli 2024.

Op 8 augustus 2024 neemt de gemachtigde opnieuw een beslissing waarbij hij de verblijfsaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 augustus 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.11.2023 werd ingediend door :
A., M. J. A. (N° R.N. (…))
Geboren te Luanda op (…)
Wettelijk vertegenwoordiger van :
A., F. A. (R.R. (…))
Geboren te Luanda op (…)
Adres : (…)
Nationaliteit : Angola

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 13.07.2023 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande haar asielprocedure reeds op 13.07.2023 negatief werd afgesloten, werd het attest van immatriculatie (AI) van betrokkene pas op 25.11.2023 niet meer verlengd. Betrokkene diende echter te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfsdocument is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een asielprocedure nog in behandeling kan zijn. Betrokkene was er bovendien van op de hoogte dat de RVV haar asielaanvraag op 13.07.2023 negatief afsloot, beslissing die op 20.07.2023 ingeschreven werd in het rijksregister van betrokkene. Op het moment van het afsluiten van de asielprocedure diende het AI dan ook te worden ingetrokken. De gemeente hoefde daarvoor geen instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken te krijgen, dat kan namelijk gebeuren op basis van de vaststelling in het wachtregister van code 206. De gemeente diende aldus het AI van rechtswege in te trekken nadat haar verzoek om internationale bescherming definitief negatief werd afgesloten. De periode van 13.07.2023 tot 25.11.2023 waarin zij in het bezit was van dit attest van immatriculatie maakt dan ook geen deel uit van de asielprocedure die negatief werd afgesloten op 13.07.2023 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
De duur van de procedure – namelijk twee jaar en acht maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.
Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich op de regelmatige scholing van haar dochter. Ter staving hiervan legt betrokkene een bewijs van scholing sinds 10.09.2021 voor, waaruit blijkt dat haar dochter hier kleuteronderwijs volgt. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name vijf jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd

Koninkrijk). We wijzen er tenslotte op dat haar dochter het basisonderwijs nog moet opstarten en tot op heden enkel kleuteronderwijs volgde. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar integratie inspanningen verloren zullen gaan, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst en haar opgebouwde banden onherroepelijk zou doorknippen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019) .

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn in België, dat zij verschillende contacten opgebouwd zou hebben in het socio-culturele milieu, dat zij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij werkwillig zou zijn, dat zij hier tewerkgesteld was, dat zij dus niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat, dat zij in haar eigen behoeften zou kunnen voorzien, dat zij een attest van Franse taallessen voorlegt evenals een attest van de opleiding huishoudhulp, een attest maatschappelijke oriëntatie, enkele interim arbeidscontracten en bijhorende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd° 09.11.2023 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 13.07.2023 van haar asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Op 7 augustus 2024 neemt de gemachtigde ten aanzien van verzoekster en haar minderjarig kind een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing heeft verzoekster geen beroep ingesteld.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van "*de internationaal verdrag over de rechten van het kind van 1989"*, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar enig middel, zet verzoekster het volgende uiteen:

"Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/08/2024 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekster op 12/08/2024 betekende;

Dat de teenpartij zodoende haar wil le keurige macht toepaste;

Terwijl:

1. Overwegende dat mijn verzoekster beweert dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1591 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut géén rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster ;

2.Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat ze sinds veel jarén op het grondgebied van België verblijft;

Dat het vanzelfsprekend Is dat de verzoekster gedurende deze periode zich volkomen geïntegreerd heeft én veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in, zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie In zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat;

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot Integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald};

3. De verzoekster stelt een overtreding van de internationaal verdrag over de rechten van het kind van 1989 ; Dat, in overeenstemming met het belang van het kind, rekenning moet worden gehouden bij het nemen van beslissingen die hem aangaan;

Dat in dit geval door de tegenpartij geen rekening werd gehouden met de belangen van het kind F.;

Dat hel bestreden besluit feiteiijk met name een einde maakt aan de reguliere scholing van het kind voor een onbepaalde tijd; Dat het bestreden besluit aldus het internationale verdrag inzake de rechten van het kind schendt;"

2.2 Luidens (oud) artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "*uiteenzetting van feiten en middelen*" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster voert slechts op algemene wijze de schending aan van het "*internationaal verdrag over de rechten van het kind van 1989*" zonder te preciseren welke specifieke bepalingen van dit verdrag zij geschonden acht. In zoverre is het enig middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van (oud) artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert, met verwijzing naar (oud) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder bespreekt elk van de aangehaalde elementen en geeft concreet aan waarom ze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in (oud) artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van (oud) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (…)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of verweerder op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekster niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar ze gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan verweerder werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verweerder kwam tot de vaststelling dat verzoekster geen overtuigende buitengewone omstandigheden aanvoert die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Verzoekster is het oneens met deze beoordeling.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de aangehaalde integratie van verzoekster niet als een buitengewone omstandigheid kan worden gezien:

"*Betrokkene beroept zich op het feit dat haar integratie inspanningen verloren zullen gaan, indien zij dient terug te keren naar haar land van herkomst en haar opgebouwde banden onherroepelijk zou doorknippen. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat zij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze haar integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).*

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad

van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019) .

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene goed geïntegreerd zou zijn in België, dat zij verschillende contacten opgebouwd zou hebben in het socio-culturele milieu, dat zij verschillende opleidingen gevolgd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een perfecte integratie, dat zij werkwillig zou zijn, dat zij hier tewerkgesteld was, dat zij dus niet ten laste zou vallen van de Belgische Staat, dat zij in haar eigen behoeften zou kunnen voorzien, dat zij een attest van Franse taallessen voorlegt evenals een attest van de opleiding huishoudhulp, een attest maatschappelijke oriëntatie, enkele interim arbeidscontracten en bijhorende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Verzoekster brengt hiertegen in dat ze zich goed heeft geïntegreerd, dat ze al vele jaren in België verblijft en dat ze veel contacten in België heeft opgebouwd. In tegenstelling tot hetgeen in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, is verzoekster van oordeel dat haar opgebouwde integratie het haar wel bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar haar land van herkomst. In haar herkomstland heeft ze geen familie of vrienden meer terwijl ze in België wel actief deelneemt aan de samenleving.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd dat elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat zij behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Hiervoor verwijst verweerder naar vaste rechtspraak van de Raad van State. Er kan slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden aanvaard dat integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanzien, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en de verenigingswereld. Verweerder bemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door een terugkeer naar haar herkomstland bepaalde engagementen van algemeen belang zou verbreken.

Het motief van de bestreden beslissing omtrent het lang verblijf en de integratie van verzoekster is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, die stelde "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het in haar specifieke geval alsnog kennelijk onredelijk was om dit standpunt in te nemen.

Waar verzoekster erop wijst dat haar dochter in België naar school gaat, merkt de Raad op dat met dit element reeds rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing:

"*Betrokkene beroept zich op de regelmatige scholing van haar dochter. Ter staving hiervan legt betrokkene een bewijs van scholing sinds 10.09.2021 voor, waaruit blijkt dat haar dochter hier kleuteronderwijs volgt. Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat haar opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van het kind (met name vijf jaar), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan zij trouwens al minstens noties heeft en onderwijs in het land van herkomst beschikt (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk;*

EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr; 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). We wijzen er tenslotte op dat haar dochter het basisonderwijs nog moet opstarten en tot op heden enkel kleuteronderwijs volgde. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Het feit dat de minderjarige dochter van verzoekster in België kleuteronderwijs volgt, verhindert volgens verweerder niet dat verzoekster haar verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in haar land van herkomst indient. Verweerder motiveert dat niet is aangetoond dat het kind geen scholing zou kunnen krijgen in Angola of dat de scholing van het kind gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur behoeft. Aangezien het kind van verzoekster nog jong is, namelijk vijf jaar, beschikt ze redelijkerwijs nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal waarvan ze al minstens enige notie heeft en het onderwijs in haar land van herkomst. Bovendien moet het basisonderwijs nog worden opgestart. Verzoekster slaagt er met de algemene verwijzing naar het 'internationaal verdrag over de rechten van het kind van 1989' niet in aan te tonen dat de scholing van haar kind in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing het hoger belang van haar kind schendt.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan worden geconcludeerd dat niet blijkt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing incorrect zijn, dat er sprake is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de verweerder de appreciatiebevoegdheid waarover hij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt, heeft overschreden

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de aangevoerde algemene beginselen blijkt niet. Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op zestien september tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. MOONEN